

Letošní ročník festivalu Na pomezí, který probíhal ve dnech 8. - 9. 7. v areálu slezského skanzenu v Dolní Lomné, by měl mít namísto tradičních tří opeřenců, na jejichž čepičkách se tkví vlajky tří států, které se v tomto místě svými cípy setkávají - tj . Česka, Slovenska a Polska - ve znaku raději tři zmoklé slepice. Přesně tak totiž vypadala a cítila se většina návštěvníků tohoto jinak velice příjemného festiválku.

Kdo jste nikdy areál, nad jehož provozem bdí zájmová a kulturní organizace Matice slezská, nenavštívili, vězte, že to opravdu stojí za to a to obzvláště v době konání různých kulturních a společenských akcí, kdy celodřevěný amfiteátr a stylové roubenky ožijí tóny hudební produkce a ruchem návštěvníků.

Roman Horký a levé křídlo Kamelotu

foto: Black Bart the P08 ©

Letošní ročník festivalu Na pomezí byl zajímavý hlavně množstvím zvukných hudebních jmen, které se v jeho programu objevily, ať už to byl Hradišťan, Kamelot, Allan Mikušek, Fleret s Jarmilou Šulákovou, Robert Křesťan s Druhou trávou a nebo plzeňský bluegrassový bombardér Cop.

Uplakané sobotní počasí na chvíli pozvedlo dešťovou oponu, aby umožnilo začátek odpoledního galaprogramu, který zahájila jazz-folková **Alešanka**, následovaná brněnským **Kamelotem**

. Roman Horký a jeho squadra předvedli slušný výkon, ale nejisté publikum po očku pozorující zataženou oblohu nedokázala příliš rozpálit ani náruč osvědčených hitů, ani Romanovo tradiční "zahlavou" sólo v

Honolulu

. Z dalších účinkujících bych se zmínil o

Lístku

, který mám osobně velice rád, ale oč víc se mi líbí jejich CD, o to víc cítím v jejich živém hraní jakousi trvalou nejistotu a neochotu (či neschopnost?) prodat to nejlepší, co v nich je. Tento můj pocit se potvrdil i u tradičního večerního táboráku, na který jsem se po loňsku, kdy na něm bezkonkurenčně kralovalo Tempo di vlak, velice těšil, ale kde se ona podivná nejistota Lístku projevila ještě výrazněji a zřetelněji. Zpívání u ohně tak skončilo velice brzy totálním fiaskem a nepomohlo mu ani, že se jej snažila zachránit tramská kapela

Ozvěna

. Ostatně kdo ví, možná to byla právě ona, kdo zapříčinil onu nejistotu (nebo snad rozladěnost?) členů Lístku.

Bluegrassový **Monogram** mne příliš nepřesvědčil. Technicky nepředvedl nic, co bychom nemohli zaslechnout od kterékoliv jiné bluegrassové partičky a navíc jejich zpěvák rozhodně nepatří mezi nejvýraznější.

To **Celtic Cross** je panečku jiná muzika! Živá, divoká, technicky výborně zvládnutá, stojící hlavně na houslích Radky Tihelkové a - často opomíjeném, ale vynikajícím - akordeonu Marty Kotalové. Když se k Celtic Crossu ještě navíc v průběhu koncertu přidala i taneční skupina

Galtish

, byl to zážitek i pro oko. Jednu výhradu bych k našim ostravským keltům ale přece jen měl. Zakladatel a duše souboru Michal Klimeš byl měl pokud možno zpívat co nejméně. Zpěvákem opravdu není a nejspíš ani nikdy nebude.

Slovenskou stálíci country hudby **Allana Mikuška** jsem viděl naživo teprve podruhé, přičemž poprvé to bylo před pár lety na mohelnickém Dostavníku, kde vystupoval sám pouze s kytarou. Allan, který Na pomezí představil svoji skupinu

AM band

, je nepochybně velice charismatický zpěvák a ač (podle mne) nevyzbrojen hlasem, kterým by boural sály, dokáže publikum - a hlavně jeho ženskou část - strhnout. Jeho největší síla je nejspíš právě v sólovém zpěvu, jen za doprovodu kytary, což dokázal při závěrečné skladbě svého bloku, Denverově hitu

Annie's song

. Tento závěrečný majstrštyk však už obecenstvo muselo vyslechnout z pod lesu deštníků, který náhle vyrostl, aby skryl nešťastné návštěvníky před prudkým lijákem.

Vystoupení **Tomáše Kočka** bylo už poznamenáno hromadným úprkem diváctva pod střechy, k čemuž jsem se přidal i já sám. Z technických důvodů mi pak uteklo vystoupení (věřím, že

tradičně výborného)
hudby

Luszczynskeho

těch, co jej zhlédli, byl Lonstar vynikající, čemuž rád věřím.

BG Stylu i polské legendy moderní country

Michala Lonstara

. Dle mínění

K vystoupení **Roberta Křestána s Druhou trávou a Fleretu s Jarmilou Šulákovou** není třeba nic dodávat. Byli výborní jako vždy a publikum je odmítalo pustit z pódia. Zdá se, že s paní Jarmilou Šulákovou se už stává tradicí loučení ve stoje, a je to tak dobře. Ostatně, kdo jiný by si to měl více zasloužit?

Místní kapelu **Blaf** znám už nejméně deset let a musím s radostí konstatovat, že hudebně se za tu dobu zlepšili o stovky

Slovenským emisarem byl Allan Mikušek

foto: Black Bart the P08 ©

procent. V jejich písních zaslechnete výrazné melodické nápady a sólový kytarista na svůj nástroj opravdu umí. Co však jejich snažení výrazně devaluje, je jejich gorolština, ve které zpívají a která je sice malebná, nicméně většině lidu země české nesrozumitelná. Dle mého názoru jim tento jejich handicap nejspíš znemožní, aby se stali populárními v celostátním měřítku, neboť jsou to právě vtipné texty, na nichž Blaf staví a díky kterým se stal tak oblíbeným a žádaným mezi místními horaly.

Předposlední účinkující, polská country zpěvačka **Ala Boncol**, byla opravdu vynikající a i přes pokročilou hodinu dokázala naprosto strhnout publikum, které se dokonce nadšeně roztančilo. Její ukázka opravdu hodně moderně pojatého country připomněla, jak velký deficit této hudby v Čechách třeba právě oproti Polsku máme.

Bohužel vystoupení téhle polské Tornádo Lou - jak ji pojmenoval moderátor festivalu Josef Mlok Grimm - jako by vysálo poslední zbytky sil ze zbytků publika a tak když v této pokročilé hodině (asi půl druhé v noci) nastoupil na pódium **Cop**, nedokázal ani svým tradičně energickým a razantním vystoupením vydupat z unaveného a často už dřímajícího publika výraznější reakce.

Na pomezí mokro, ale příjemno

Napsal uživatel Black Bart the P08
Čtvrtek, 21 Červenec 2005 03:00

To je taky jediná vadná stránka festivalu - totiž, že si organizátoři nedokázali lépe ohlídat časy vystoupení a poslední kapela vystupovala po čtyřhodinovém čekání pro vyprázdněné a klímající hlediště.

Festival Na pomezí mám rád. Jeho organizátoři se drží osvědčených jmen, neexperimentují příliš s dramaturgií a spíše se snaží vyhovět vkusu těch, kteří dávají přednost léty prověřené kvalitě, před tápáním v moři nových tváří, stylů a trendů. Když se k tomu připočte i cena vstupného, která na celý sobotní program plný výše zmíněných hvězd činila pouhých 150 Kč, pak je zřejmé, že tento festival nemůže být neúspěšný.